

FRILUFTSGUDSTJENESTE
16. søndag i treenighetstiden

Fjellhamarelva 13. september 2015

2 Mosebok 16,11-18

PREKEN

SULTKRISE I ØRKENEN – 2 MOSEBOK 16

I dag skal dere høre om et folk som var på flukt. I minst 200 år hadde de levd som slaver i Egypt. Og det ble verre og verre. De måtte jobbe hardt uten lønn, ble pisket hvis de protesterte eller ikke orket mer, og til slutt drepte egypterne de nyfødte guttebarna deres. Da ledet Moses israelsfolket i et opprør og med Guds hjelp måtte kongen i Egypt, farao, la dem dra. Men så ombestemte han seg og alle krigerne dro etter dem for å fange dem igjen. Da reddet Gud israelsfolket ved å dele havet foran dem i to så de kunne gå over på havbunnen. Og når de var over gikk vannet tilbake så krigerne fra Egypt ikke kunne ta dem.

Israel jublet og danset av glede i mange dager. Og så fortsatte de reisen tilbake til landet de for lenge siden hadde bodd i. Reisen gikk gjennom ørkenen, og det var vanskelig å finne mat. De ble sultne og tørste, og de klaget til Moses og sa: Hvorfor ble vi ikke i Egypt hvor vi hadde mat? Hvorfor har du tatt oss med ut i ørkenen for å dø av sult?

Da sa Gud til Moses: Jeg har hørt hvordan folket klager og jeg skal gi dem mat. Vaktler om kvelden og mannabrød om morgenen. Da skal dere kjenne at jeg er Herren deres Gud.

Om kvelden kom det vaktler, det er en slags fugl eller kylling, som de stekte og spiste. Og om morgenen var ørkenen dekket av et fint, kornet og hvitt lag. Hva er det, spurte de? Og Moses sa: Det er brødet Herren har gitt dere å spise. Alle skal sanke sammen så mye dere trenger til teltet deres, etter hvor mange dere er. Det gjorde israelittene. Noen sanket mye, andre lite. Da de hadde målt det opp etter hvor mange de var, hadde den som sanket mye, ikke noe til overs. Og den som hadde sanket lite, manglet ingenting. Alle hadde sanket så mye mat som de trengte.

PÅ FLUKT

Israelsfolkets flukt varte i 40 år før de kom frem. 40 år på flukt igjennom ørkenen er veldig lenge. Uten å vite hvor de skulle bo neste uke og om de hadde mat neste dag. Flere ganger kom de til steder hvor andre folk bodde og de ville ikke slippe dem inn i landet sitt. Israelsfolket var ofte redde, slitne og mange ganger sultne.

I dag er veldig mange mennesker på flukt fra et land som heter Syria. Syria var for fem år siden et fint land å bo i. Det er et vakkert land, men mye sol. Med vann og god mat som vokser der. Men så ble de uvenner, de gikk i protesttog og så ble det krig. I fire år har krigen vart og den ser ut til å vare lenge. Mange sloss mot hverandre, og ingen er sterke nok til å vinne. Landet er helt bombet i stykker. Husene er ødelagt. De har ikke mat eller medisiner og de er redde for å dø pga krigen. Mange er drept. Og 11 millioner syrere er på flukt. De fleste inne i Syria og i mange i landene rundt. Noen få tusen av de som er på flukt kommer hit til Norge. Vil vi stenge døren for dem og si de må dra

tilbake? Det er et vanskelig spørsmål, for vi kan ikke hjelpe alle. Men det er egentlig et lett spørsmål. Det er forferdelig å være på flukt, uten familien sin, bort fra landet sitt, uten mat. De trenger hjelp. Og selv om vi ikke kan hjelpe alle, kan vi hjelpe mange vi som er så rike.

Å DELE

Etterpå skal vi grille pølser på bålet. I denne pølsepakka er det 10 pølser. Da tar jeg 8 av pølsene til meg, Bjørn Eirik og Knut Olav. Og så kan dere andre dele på de to siste. Det er min pølsepakke så det bestemmer jeg. OK? Nei, det er ikke OK. Hva hadde skjedd hvis vi skulle være her i en uke og disse pølsene var all maten vi hadde? Hva hadde alle mammaene og pappaene gjort hvis vi tre tok 8 av de 10 pølsene og ikke ville dele med dere andre? Vi hadde blitt skikkelig uvenner. Ja, det hadde kanskje blitt slåssing, ja, en krig mellom oss. I verden i dag så er det faktisk sånn. At noen få har nesten alle pølsene i pølsepakka. Noen få har nesten alle pengene og veldig mange må dele på det lille som er igjen. Og det som er det verste er at forskjellen mellom rike og fattige øker.

I bibelfortelling leste vi noe vakkert om når Gud ga mat til israelittene på flukt. ”Ingen hadde noe til overs og ingen manglet noe. Alle hadde sanket så mye mat som de trengte.” Israelsfolket fikk beskjed om å gå ut å sanke det de trengte til sin familie for den dagen. Ikke mer. La resten være til de andre. Og da gikk det bra. Når alle tar det de trenger, så får alle nok. Det er et godt bud fra Gud som vi må lære i dag også. For det er nok mat på jorda til alle. Det er nok rikdom til at alle kan leve og ha det de trenger. Men da må vi lære å dele. Og det er ofte aller vanskeligst for oss som er rike.

Det er mange grunner til at mennesker er på flukt og lider nød. Krig er nok den viktigste. Å stoppe kriger er det viktigste vi kan gjøre og be til Gud om. Men det blir aldri fred i verden uten rettferdighet. Uten at vi klarer å dele pølsepakka mer rettferdig. Det beste vi kan gjøre er å lytte til Guds bud. Om å dele og nøye oss med de vi trenger. Om å elske vår neste og vise omsorg for alle mennesker, ikke minst alle som lider nød og er på flukt.

Hva kan vi gjøre? 1: Vi kan bli venner med noen av de ca 40 flyktingene som kommer til Lørenskog hvert år. Vise dem hvor butikkene og skolen er, leke med dem, invitere på middag og lære de norsk. Ring flyktingkontoret og få informasjon. 2: I dag kan vi gi penger til Kirkens nødhjelp som hjelper flyktinger fra Syria. 3: Vi kan be sammen nå. En bønn om fred i Syria og at vi må dele og hjelpe.